

A bértollnokok tám

Naponta tapasztalhatjuk, hogy mit jelent a nyitott társadalom, ha egy milliomos örült, internacionalista lázálmainak megvalósításáért rászabadítja gazdasági hatalmát egy kis országra. Talán sejtethető, hogy *Soros György* erőfeszítéseiről beszélek, aki nem sajnálja a pénzét arra költeni, hogy Magyarországon a rendszerváltozás után is demokráciának álcázott baloldali diktatúra konzerválódjon. Ennek érdekében maximális segítséget megad minden művésznek, aki hajlandó megadni magát a mundializmus, a jellegtelenség, a nemzetietlenség ál-posztmodernista bálványának. Tökéletes bizonyítéka ennek a fellazító politikának mindaz, ami március 27-én történt a *Merlin Színházban*, amikor Soros úr hathatós támogatásával új írószövetséget keltett életre *Eörsi István, Szilágyi Ákos, Konrád György, Parti Nagy Lajos, Kukorelly Endre és Csaplár Vilmos*. A példás közepszerűség eme lovagjainak szinte mindegyike *Peter Shaffer* Amadeus című drámáját juttatja eszünkbe. E nevek viselői, az én értékítéletem szerint Schaffer tipológiáját alapul véve valahányan annak a teremtő, fejjel a falnak rohanó zsenitípusnak ellentétei, amelyet a drámában *Mozart* jelképez.

Az udvari zenész — Schaffer archetípusa szerint az eminens muzsikusként, *Salieri*. Az új Írószövetség megalapítói kivétel nélkül a jelenlegi kisebbik kormányzó párt buzgó bértollnokai — félreértés ne essék, nem tehetségtelenek. Ők mindahányan, akár

Salieri, példás udvari zenészek, olykor eljátszották a szalonellenzék szerepét is, Aczél öfelsége jóváhagyásával. Szinte mindent meg tudnak tanulni, ami megtanulható az adott művészeti ágban. Csupán a valódi erudíció, az isteni ihletettség hiányzik belőlük, amely olyan mű létrehozására teszi képessé a művészbembert, amely Rilke szavaival, megszólitja, s arra buzdítja a vele azonosulót: változtasd meg életed!

Dehát miért olyan nagy baj az, ha megalakul egy újabb íróegyesület? Annakidején, 1991-ben a *Független Írók Szövetsége* is létrejött *Hernádi Gyula* elnöklétével. *Gyurkovics Tibor* is megteremtette a *Magyar Írókamarát*, s az akkori aggályokat cáfolta az idő. A Magyar Írók Szövetségének hegemoniája megtört, de a szövetség megmaradt, sőt, észhez is tért. Akkor, valljuk be, valóban fenyegetett egy olyasfajta veszély, hogy az Írószövetség is melegágyává válik a posztmodern ízlésterror homogenizáló törekvéseinek. Azóta azonban kialakult egy pluralista értékrend, s nyilvánvaló volt az első pillanattól kezdve, hogy az új egyetek, egyesületek képviselői nem valami ellen, hanem valamiért, az irodalom sokszínűségéért jöttek létre. Legfőbb alapelvünk: a szeretet — nyilatkozta *Hernádi Gyula*. Író írónak ne legyen többé el-lensége — mondta *Gyurkovics Tibor*. S így is történt, a függetlenek és a kamarások kevés kivétellel nem léptek ki a Magyar Írók Szövetségeből, akik megtették, azoknak nagy része azóta újra

adása

ségeit gyűjtötte maga köré, *Berthát, Szakonyit, Mészöly Dezsőt, Kis Dénest, Pozsgay Zsoltot, Csukás Istvánt* s másokat...

A merlines gárdával az a gondunk, hogy kitalálói a nemzeti kultúra ellen teremtették meg, amelyet az Írószövetség, eltekintve az 1950–53-ig tartó vészorszaktól, jól-rosszul, de védelmezett. Volna mit javítani az írószövetségi munkán, de nem úgy, hogy felrobbantjuk. A merlines „varázslók” műhelye, a Soros Kegyencek Salierista Szövetsége az agonizáló Mérleg utcai SZDSZ-központ, a kimúlt Demokratikus Charta nevű balliberális terrorbrigád jogutódjának látszik. Erről árulkodik Eörsi István agresszív, véresszájú Van-e, ami nincs című cikke, amely részben valótlanosságokat állít, részben kátrányszagú lumpenkocsmavizeldei modorban sértegeti a nemzeti írókat. Hazugság ugyanis, hogy a Magyar Írók Szövetsége utójára 1956-ban volt a nemzeti gondolat bölcsője és a szabadságharc egyik szellemi erjesztője, majd tűzfészke. 1957-től 59-ig szilenciumra ítélték, újjáalakulása után voltak szégyellni valóan képmutató periódusai is, de már 1981-ben, a csöndes forradalom korai nyitányaként a Magyar Írók Szövetsége egyértelműen föllázadt a diktatúra ellen, elhatárolta magát a Moszkvából távvezérelt zsarnokságtól. Az 1986-os közgyűlés pedig, amelyen a szövetség választmányából egy kivétellel minden MSZMP-tagot kiszavazott a magyar íróársadalom, katartikus öntisztulást eredményezett.

visszalépett. A két új csapat ráadásul valóban a magyar irodalom korábban méltatlanul háttérbe szorított, de legalábbis nem a valódi értékeiknek megfelelően megbecsült nagy tehet-

Miközben **Eörsi Istvánnak** e témában írodott népszavazás cikke olykor valóban a sztálini idők újságírói hangnemét idézi. Önmagában az akár komikus is lehetne, hogy a merlinesek védnöke, a kisebbik kormányzó párt gyöngülésével, lehetetlenülésével azonos ütemben enged meg magának egyre militánsabb hangnemet. *Mert igenis, mondjuk ki: kormánypárti írók alapították a merlinista csapatot, nyilvánvalóan Soros György támogatásával, akárcsak tavaly ősszel is a Folyóiratok Országos Ligáját,* a nemzetietlen posztmodern lapjainak érdekvédelmi egyesülését. Most pedig létrehoznak egy mundialista írószervezetet. Mindezt akkor, amikor a kormány lassan másfél éve fenyegeti az Írószövetséget azzal, hogy kidobja a székházából, s megtagadja tőle a minimális támogatást is. A valódi művészeti érték, a nemzeti kultúra támogatásából nincs joga kiszállni egyetlen valamirevaló államnak sem. A mostani nemzetellenes, az idegen érdekeket szolgáló kormány „feje” nem véletlenül időzítette írószövetségi látogatását éppen, március 27-ére, amikor, *Hernádi Gyula* eljött a magyar írókhoz, mintha meghallotta volna a segélykérő szót. S a „nagy napon” a kormánypárti írók egy csoportja bejelenti: ők, az aulikusok már összehozták a maguk írószövetségét — a kormány segítségével nélkül. Mit akar akkor az a nemzeti írószövetség, amely ellenzéki hangokat enged meg magának? Láthatjuk hát, az új írószövetség komplex célok megvalósítására szegődött. *A kormány a valódi irodalom, a valódi Írószövetség megsegítése helyett Soros György pénzéből föltámasztott egy udvari dalnokokból álló mű-írószövetséget, akik a Közép Európai Szabadegyetemhez, a Soros ösztöndíjbizottsághoz hasonló újabb mentesítést kívánnak teremteni maguknak. Egy újabb baloldali tűzfészket. Jöjjön hát bármilyen fordulat, történjék kormányváltás, rendszerváltás, bizony, ők már gondoskodtak a hatalom átmentéséről.* ■